

KULTÚRA

Ezt írta Eörsi István a halál kapujából

[24.hu](https://www.24.hu)

2023. 10. 08. 09:07

Épp tizennyolc éve, hogy meghalt a József Attila-díjas író, költő, műfordító, publicista **Eörsi István** – ő, aki a vérrákját Leukémia kisasszonynak becézte, tán azt mondaná most, hogy „nagykorú lett a halálom”. Írásaiból, nyilatkozataiból válogató kötet jelent meg idén. A *Végjátékból* matinézunk.

Leukémia kisasszony vonzása – akadályok

Annyira szeretnék már négyszemközt maradni Leukémia kisasszonnal. Azt hiszem, rá tudnám bírni, hogy bánjon jól velem. Az ősi játékszabályokon nem változtathatnék, tudom, ő volna mindenképp az úrnő, én pedig szolgálnék neki, de így is kialakulhatna valamiféle tartós, kellemes együttműködés. Időnként vörösvérsejteket vennék magamhoz, hogy neki ajándékozzam őket, ő pedig ennek fejében kedves lenne, és szórakoztató.

Csakhogy mindig közbejön valami. Az első hetekben 39 fok fölötti láz rohant meg minden éjszaka. Először bevonultam a kórházba, infúziót kaptam, lázam egykettőre elmúlt, de azért öt napig a kórházban kellett maradnom. Így hát a következő alkalommal otthon bekeltem ki a lázat, csillapítókkal és hűvös zuhannyal. Hajnali három tájt már többnyire láztalan voltam, és a következő nap is elviselhetően telt el. Mégsem foglalkozhattam Leukémia kisasszonnal az átkozott láz miatt.

Mi az a Matiné?

Vasárnap délelőttöként egy-egy regényből mutatunk részletet, jobbára kortárstól, remek szövegeket, történeteket. Ha tetszik, az oldal alján ott a kötet szerzője, címe, kiadója, irány a könyvesbolt vagy a könyvtár.

A Matiné eddigi termését [itt](#) találni.

Időről időre azért továbbra is kórházba kényszerített a láz. Ezek a kórházi időzések már Leukémia kisasszonynak is szóltak: a vérképeimet ellenőrizték, hogy időben megkaphassam a vörösvérsejt-porciómat, három-négy hetente négy decit. Ilyenkor feküdtem hanyatt valamely idegen ágyon, behunytam a szememet, és a kisasszonyra gondoltam, aki új véretem birtokolja majd. Ő volt az, aki észrevétlenül lecsapolta, kiszívta véretem, számítva arra, hogy az utánpótlás is az övé lesz majd, de nem egyik napról a másikra ám, hanem három-négy hét alatt. Én pedig arra gondoltam, hogy ennek fejében velem foglalkozik majd, időt ajándékoz nekem.

Ahányszor meglátogattam Leukémia kisasszonyt, sőt, ahányszor a kedvéért vérképelemzésre mentem, a Kórház azon iparkodott, hogy elpusztítsa a lázamat. Felbőszült antibiotikumokat kaptam, amelyek gyors egymásutánban váltogatták egymást, és ennek megvolt a maga jó oka. A láz elapadt, viszont emésztőszerveim fellázadtak, bélfلórám kiszáradt vagy gyötrelmessé kutyulódott, gyomrom alsó fertályát kötömbök nyomták. Így aztán Leukémia kisasszony és a róla való ábrándozás mindinkább háttérbe szorult, és teljes lételemet, közérzetemet, fantáziámat betöltötte, sokszor napokon vagy akár egy egész héten át a Fájás meg a Görcs.

Közbejött aztán egy véletlenszerű kaland is. Reggel nyolc tájt csengettek. Egy hórihorgas kéményseprő lépett be az ajtón, hogy ellenőrizze kéményeim állapotát. Aztán a hallban élem tolt egy papírt, hogy írjam alá. A tollamért nyúltam, majd, mint akinek valami érdekesebb ötlet jutott eszébe, megfordultam a tengelyem körül, és a padlóra zuhantam.

Fejemet iszonyatos erővel beveterem a ruhásszekrény élébe, szakadt belőle a vér. Szerencsére azokban a napokban nálam lakott újvidéki író barátom, Végel Pepi, Anikójával egyetemben. Anikó a mentőknek telefonált, miközben Pepi rám zuhant kurta testével, tiszta erővel nyomta vércsapó fejsebemet, és vinnyogó hangokat hallatott. Arra gondoltam, hogy életemben még nem voltam ennél komikusabb helyzetben. Aztán beállítottak a mentők: két fiatalember, akik „Tökikém”-nek becézték egymást („Fogd már, Tökikém”, „Nyomd, Tökikém”, „Ez már a nyolcadik nyomókötés, Tökikém”), továbbá egy ifjú leányzó, aki mindenekelőtt azt akarta sürgősen tisztázni velem, hogy azonos vagyok-e az azonos nevű íróval. Pepi még mindig vinnyogott, pedig már nem feküdt rajtam, Anikó pedig a mentőket hajkurászta, hogy vigyenek már. Végül a két Tökike hordágyra rakott, és lecipelt hangosan „Vigyázz, Tökikém”-ezve a mentőautóhoz, amely beszállított a Baleseti Kórházba, ahol összevarrtak, mint egy macskát.

*Dalos György, Konrád György, Eörsi István
a lipcsei könyvvásáron 1998-ban*

FARKAS NORBERT / 24.HU

Ez például olyan kaland volt, amely kis híján örökre elválasztott Leukémia kisasszonytól. Két hét múlva akadt még egy hasonló kalandom, újra dőlt a fejből a vér, de ezt most nem mesélem el, talán majd máskor. Ezekkel a történetekkel most csak azt akartam érzéltetni, miért vágyódom november óta egyfolytában arra, hogy kettesben maradhassak Leukémia kisasszonnyal, és elsajátíthassam azokat a játékszabályokat, amelyek páros együttlétünknek távlatot nyithatnak.

Mert arra vágytam, és vágyom még most is, hogy új életet kezdhessek Leukémiám oldalán, olyat, amely boldogságban, energikus célratörésben és habzsolásban nyilván meg sem közelíti régi életemet, de talán új titkokkal szolgál, a homály rejtelseivel például, nyirkos éjszakai fényekkel, alvilági játékokkal, olyan életformával, amelynek szakadozottak és omlékonyak a kontúrjai.

Tudom, hogy ezek a találmányokra egymásra hordott megfogalmazások bizonytalanok és tétovák, magam sem tudom pontosan, mit jelentenek. Azért írok tovább – bár megint sajognak az emésztőszerveim –, hogy rájőjjek, mit akarok mondani. Hogy rájőjjek, mit várok, mit remélek Leukémia kisasszonytól. Mert abban biztos vagyok, hogy várok tőle valamit, nem is akármit: az igazolást, hogy érdemes volt megismerkednem vele. Vagy azt várom, hogy kiderüljön, mindez öncsalás. És akkor: Agyó!

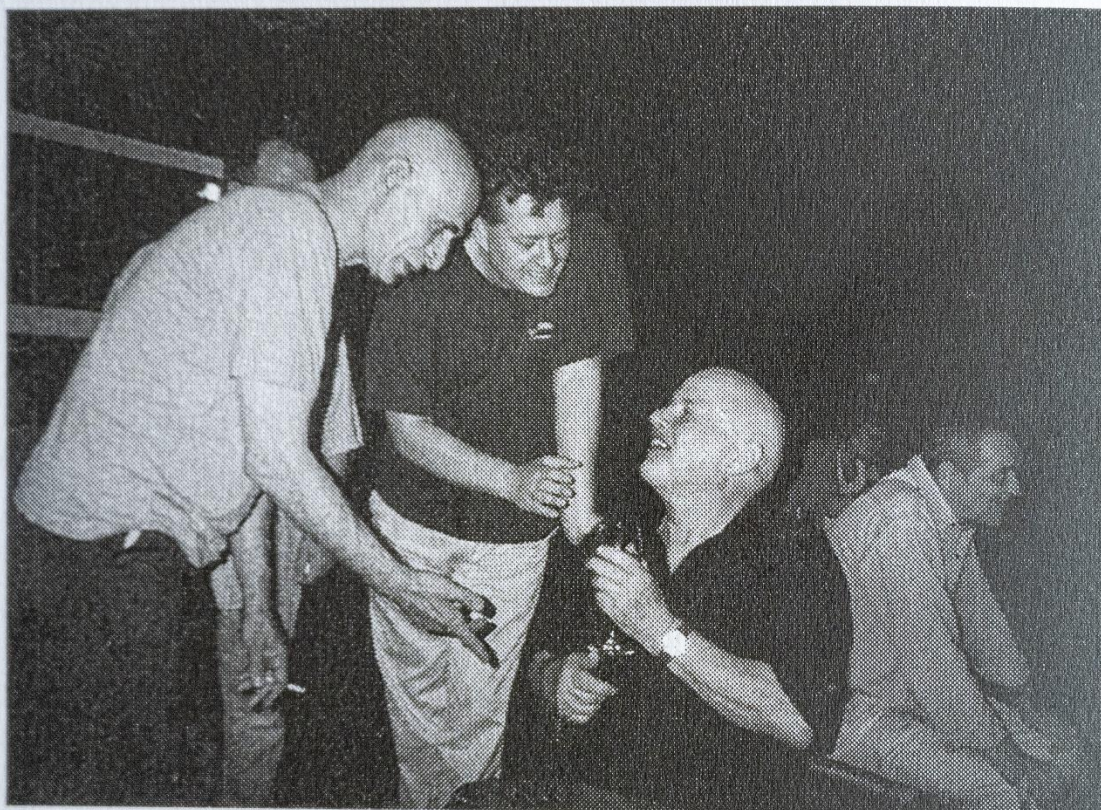
*

Ateizmus és blaszfémia – a bacillusok

Az emésztőszervek észbontóan dühödt lázadását az első hetekben hasonló dühvel fogadtam. Bűnbakot kerestem, és találtam is Isten személyében. Üvöltve gyaláztam, ráadásul trágár szavakkal, ami egyébiránt nem szokásom.

„Te faszfej – bömböltem –, hát nincs semmi fantáziád? Először a fiamat gyötröd, hogy magad alá gyűrj, és amikor csúfos kudarcot vallasz, akkor engem kezdesz baszkurálni. Erőltess már meg azt a parányi agyállományodat, te címeres barom, mert hogy nem létezel, azzal még meg lehet békülni, de hogy nem létezel, és mégis ostoba vagy, az mindnyájunkat megaláz.”

Pár héttel később, amikor már a görcsöket egyéb fájdalmas trükkök egészítették ki, módosult a szövegem: „Hiába vagyok okosabb nálad, faszfej, ha neked kimeríthetetlen a kelléktárad. Azt teszel velem, amit akarsz, kellékeidet váltogatva, még csak oda sem kell figyelned. Ha az ateizmusomért bánsz el így velem, amit valószínűnek tartok, akkor kicsinyes, bosszúálló bunkó vagy, csöppet se nagyvonalúbb, mint amilyenek Mózes a Bibliában leírt!” Egyik ilyen német nyelven elzengett tirádám után fogorvosnő barátném, aki már foglalkozása folytán is gyötrelmeszakértő, ezt mondta halkán, magyarul: „Egész éjszaka imádkozni fogok, hogy bocsássa meg neked, amit Róla mondtál.” „Áhá! – kiáltottam –, akkor tehát te is bosszúállónak és kicsinyesnek tartod!”

*65. születésnapján a Katona kamrában Halász Péterrel
és Vágvölgyi B. Andrással 1996-ban*

FARKAS NORBERT / 24.HU

Mostanában már nem gyártok efféle monológokat, egyik napról a másikra felhagytam velük, holott a fájdalom olykor csöppet sem kíméletesebb hozzám, mint régen. Az viszont erőteljesen foglalkoztat, hogy miért volt rájuk szükségem. A blaszfémia az istenhit egyik markáns formája, hiszen miért gyaláznánk olyasvalakit, akinek a létezésében nem hiszünk. Lehet, hogy öntudatlanul mégis adok neki némi esélyt? Feltételezem, hogy egzisztál, és felelőssé teszem a világ rendjéért? Gonosznak vagy tehetségtelennek tekintem, és ez a gyanú táplálja az indulataimat? Jób hívének szegődtem, aki nem bírta összeegyeztetni az igazságos isten fogalmát az igazságtalan világrenddel? Csakhogy Jóbból ez az ellentmondás mélységes kétségbeesést váltott ki, nagyobb súllyal nyomta le a porba, mint gyerekeinek, vagyonának, egészségének elvesztése. Úgy áradt belőle az iszonyat, hogy még Jehovát is szóra bírta vele. A legbűvöletesebb szavakkal Jób szeme elé idézte a Világmindenség legkáprázatosabb képeit, hogy elnémítsa teremtménye panaszát. Csakhogy az esztétikai szemlélet még legtökéletesebb formájában is a rövidebbet húzza, ha az erkölcsi világnézettel kell megmérkőznie.

Az ég és a tenger valamennyi csodája eltöri egyetlen éhen haló gyerek látványával szemközt.

Jób természetesen tudta ezt, de nem akart újból bajba kerülni, ezért úgy tett, mint aki kicsike ahhoz, hogy megértse a nagy Isten szavait. Ily módon megkönnyítette Jehovának, hogy ne kelljen beismernie a vereségét. Velem szemben azonban, aki gyomorfájáson kívül semmit sem éreztem, míg gyaláztam őt, nem szenvedett vereséget, és ezért csak a csöndjét vonultatta fel ellenem. Egyébként erre őszintén büszke vagyok.

Néha arra gondolok, hogy káromlásaimmal talán Leukémia kisasszony figyelmét szerettem volna magamra irányítani. Untam már nagyon a mindenféle fájásokat, és azt reméltem, hogy ha érdeklődés támad benne irántam, akkor elintézi, hogy kettesben maradjunk. Most már tudom, hogy tökéletesen félreismertem a helyzetet. Lassan nyílt ki a szemem, talán mert eddigi életem során fontos alkalmakkor ritkán részesültem visszautasításban, de végül tudomásul kellett vennem a tényeket.

Egy éjszaka 40 fokos láz tört rám. Elvált feleségem, K., aki rosszulétem láttán nálam maradt éjszakára, hidegvizes lepedőkbe burkolt, és ezzel a módszerrel 36,7-re nyomta le a lázamat, de éjjel ismét 39 fok fölé szökött. Hidegvizes lepedők és paracetamol segítségével megint láztalan lettem. Ezeknek a lázagnak volt némi előzményük. Aznap jöttem ki a kórházból, ahol az előző napon fölöttébb fájdalmas béltükrözést hajtottak végre rajtam. Fiammal indultam haza, aki immár közös kórházunkban véletlenül éppen akkor esett át egy vizsgálaton. Útközben, még a kijárat előterében csak azért nem estem össze két-három alkalommal, mert a fiam elkapott. Vissza akart kísélni az osztályra, de én mindenáron haza akartam menni. Miért engedett nekem? Hiszen nyilvánvalóan nem voltam magamnál. Kibotorkáltam az utcára az autómig, és közöltem vele, hogy nem vagyok jól, de vezetni tudok. Miért nem ellenkezett? Hiszen korábban sosem hallgatott, ha nem értett egyet velem. Rezignálttá tette az iszonyú szenvedés, amelyet hősiezen viselt egy éven át? Nyugtalanít, hogy nem tudom megfejtetni, miért ment bele ebbe a kétszeres örültségbe. Feleségének magyarázatképpen ezt mondta: „A Fater haza akart menni.” Ezek szerint szuverenitásomat roppant megtisztelő módon többre tartotta a saját életénél, sőt a józan észnél is. De azért vigyázott.

Az alsó rakpart pesti oldalának északi csücskétől az Erzsébet hídig körülbelül hatszor szólalt meg nyugodt hangon: „Alszol”, mire felnyitottam a szemem, és a végső pillanat előtt elrántottam jobbra vagy balra a kormányt, így aztán csodálatos módon baleset nélkül érkeztünk haza.

Otthon lefeküdtem, és kisvártatva megszólalt a telefon. „Miért nem hívsz már fel?” – kérdezte K., akivel megbeszéltük, hogy ebédet hoz nekem. „Hány óra?” „Négy.” Én pedig nem hittem a fülemnek, azt gondoltam, hogy másnap reggel van. Két napba telt, míg újra összhangba kerültem az idővel.

Azért akartam mindenáron hazamenni a kórházból, hogy másnap Kaposvárra utazhassak pár napra. A Színház, mint olyan, és ezen belül a kaposvári, függetlenül életem alakulásától, érzelmi életem egyik központi terepe, akkor is, ha ezt valamilyen okból – a politika ostobasága folytán vagy Leukémia kisasszony féltékenysége következtében – nem tudom kimutatni. Meg akartam nézni néhány előadást, amelyet elmulasztottam a betegségem miatt. A végén még abba a kompromisszumba is belementem volna, hogy nem autóval, hanem vonattal utazom. Az utazásból azonban nem lett semmi. K. orvos nővére felhívta a kórház hematológiai osztályának vezetőjét, aki azt üzentte, hogy azonnal, ha kell, mentőkocsival menjek be a kórházba. Itt közölte

velem, hogy könnyen meghalhattam volna, mert agresszív bacilusok támadtak meg. Legalább kéthetes kórházi tartózkodást tesznek szükségessé, mert amíg ki nem pusztulnak belőlem, addig az életemet fenyegetik. Megjegyzem, már korábban is támadtak meg bacilusok, akkor gyönyörű kórházi ájulással jeleztem, hogy jelenlétük nem hagyott közönyösen.

Ezek a bacilusok életem legnehezebb dilemmája elé állítottak. Ha bármikor érhet ilyen támadás, akkor én legfeljebb azokban a városokban – Budapesten és Berlinben – időzhetek, ahol létezik olyan kórház, amelybe baj esetén haladéktalanul befekhetem. Minthogy támadás bármikor érhet, állandó bizonytalanságban kell élnem.

Folyton-folyvást el kell döntenem: élni akarok-e, vagy életben maradni?

Vajon ki okozta mindezt? Nem fogják kitalálni. Én is csak három napja sejttem, és azóta zavartan kóválygok kórteremnek nevezett kényelmes magánzárkámban. Nem akarom elhinni, de a dolog túl logikusan hangzik. Félbe kell hagynom feljegyzéseimet, amíg ebben a kérdésben nem látok teljesen tisztán.

*

Az igazság mint vigasz – „most már benne vagyok”

Akkor hát beszéljünk másról!

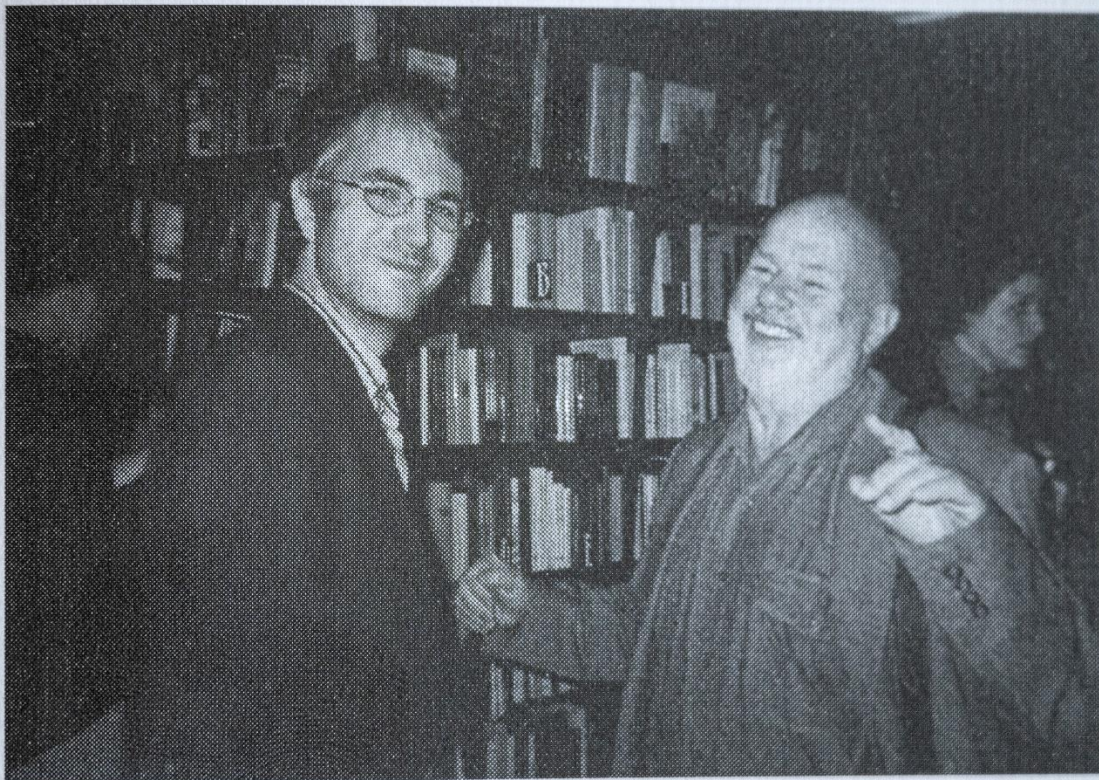
Egy délelőttön arra ébredtem, hogy benyitott szobámba az Adjunktus. Kopaszra nyírt, kiugró pofacsontú férfi, körülbelül 35 éves. „Van egy kis időm – mondta –, zavarom?” És leült az ágyammal szemben egy hokedlira. Percekig ült ott, és mosolyogva nézett. „Beszélhetek őszintén?” – kérdezte. – „Természetesen – feleltem –, csak nem vigasztalni akar?” Rám bámult. „Miért akarnám vigasztalni? Nem vagyok lelkipásztor.” „Ősidők óta szokás – mondtam –, hogy ha valaki nagy bajba kerül, akkor vigasztalói is akadnak.” Rám bámult. „Hol szokás ez?” „Például az Ótestamentumban – mondtam. – Gondoljon Jób történetére.” Az adjunktus megvakarta a fejét. „Nem olvastam. Az Ótestamentum kimaradt a műveltségemből.” „Egy Heinrich Heine nevezetű német költőnek is akadtak vigasztalói a halálos ágyán. Többek közt egy bájos, kelekótya asszony, akit Legyecskének becézett. Ilyen esetekről sokat tudnék mesélni, könyvet is írtam róluk.” „Se Jóbot nem ismerem, sem a Legyecskét, sem a könyvét. Viszont hirtelen eszembe jutott, hogy talán mégiscsak felcsaphatok vigasztalónak. Ha az akármilyen igazságot elfogadja mint vigaszt.” Megint rám mosolygott. „Az igazság többnyire leverő – feleltem –, de hogy ön megtisztel vele, az felér egy vigasszal.”

Az Adjunktus ismét elmosolyodott. „Ilyen választ vártam öntől. Nézem, ahogy tesz-vesz itt ebben a betegszobában, veri a komputerét, amikor éppen nincs túl magas láza, vigyorog a nővérekre, ájulás után olyan boldog pofát vág, mint aki kalandos útról tért haza. Először azt hittem, nincs tisztában azzal, hogy milyen beteg. Aztán rájöttem, hogy tisztában van vele, de nem veszi komolyan. A főorvos úr elmagyarázta önnek, hogy a kemoterápiának azokat a kegyetlen alkalmazási módjait, amelyek talán

meggyógyíthatnák, a kora miatt önön nem lehet kipróbálni, mert már a második kezelést sem élné túl.

„Ön pedig vigyorgott, mint aki örül, hogy megúszott valamit. Vannak aztán a kemoterápiának enyhébb formái, amelyek meghosszabbíthatnák az életét, de valamiért önnél ezt sem vetik be, ön pedig örvendezik, mint akit nagy szerencse ért.”

Megítélésem szerint az önnel kapcsolatos gyógyászati stratégia tragikus tévedés; ha nem változtatnak rajta, akkor a hátralévő életét inkább hónapokban, mint években tanácsos számolni. Nemcsak a vörösvérsejtjei száma riasztóan kevés, hetedrésze annak, amennyinek lennie kéne, hanem fehérvérsejtjeinek, citoplazmájának, vére minden alkotóelemének a száma is. A gyenge keringés anginás nyomás alá helyezi a szívét, és a teljes szervezetét megterheli. Havonta, majd kéthetente, hetente kell vért kapnia, a véralvadást elősegítő trombocitát pedig, amelyből tragikusan kevés van a vérében, öt-hat naponta, mert különben szakadatlanul vérezne a szája vagy az orra. De bármit csöpögtetnek magába, nem vezet teljes regenerációhoz, az egyensúlyt mindig csak alacsonyabb szinten lehet majd helyreállítani. Semmiféle kibontakozást nem látok itt, úgy vélem, az európai gyógyászat ezen a téren elérte lehetőségei végső határát. Tanulmányoztam más módszereket, például a kínaiakét is, de éppen ezen a téren Európán kívül sem talákoztam számottevő eredménnyel. Ez vigasztalói szűzbeszédem. Mit mosolyog? Nem hisz nekem?”

Upor Lászlóval az Írók Boltjában

„Minden szavát elhiszem – feleltem. – Nagyon logikus fejtegetés volt, élvezettel hallgattam. De arra is gondoltam, miközben beszélt, hogy minden ember más. Hátha éppen rám nem érvényes, vagy legalábbis nem teljesen érvényes az ön eszmefuttatása. Gondolja csak meg: amikor felfedezték a betegségemet, olyan volt a vérképem, hogy ilyennel más már ki se tudott volna kecmeregni az ágyából. Maguk mindent sejtyszámokra, mennyiségi viszonylatokra vezetnek vissza, én azonban úgy gondolom, hogy a legmegbízhatóbb kiindulópont maga az ember.”

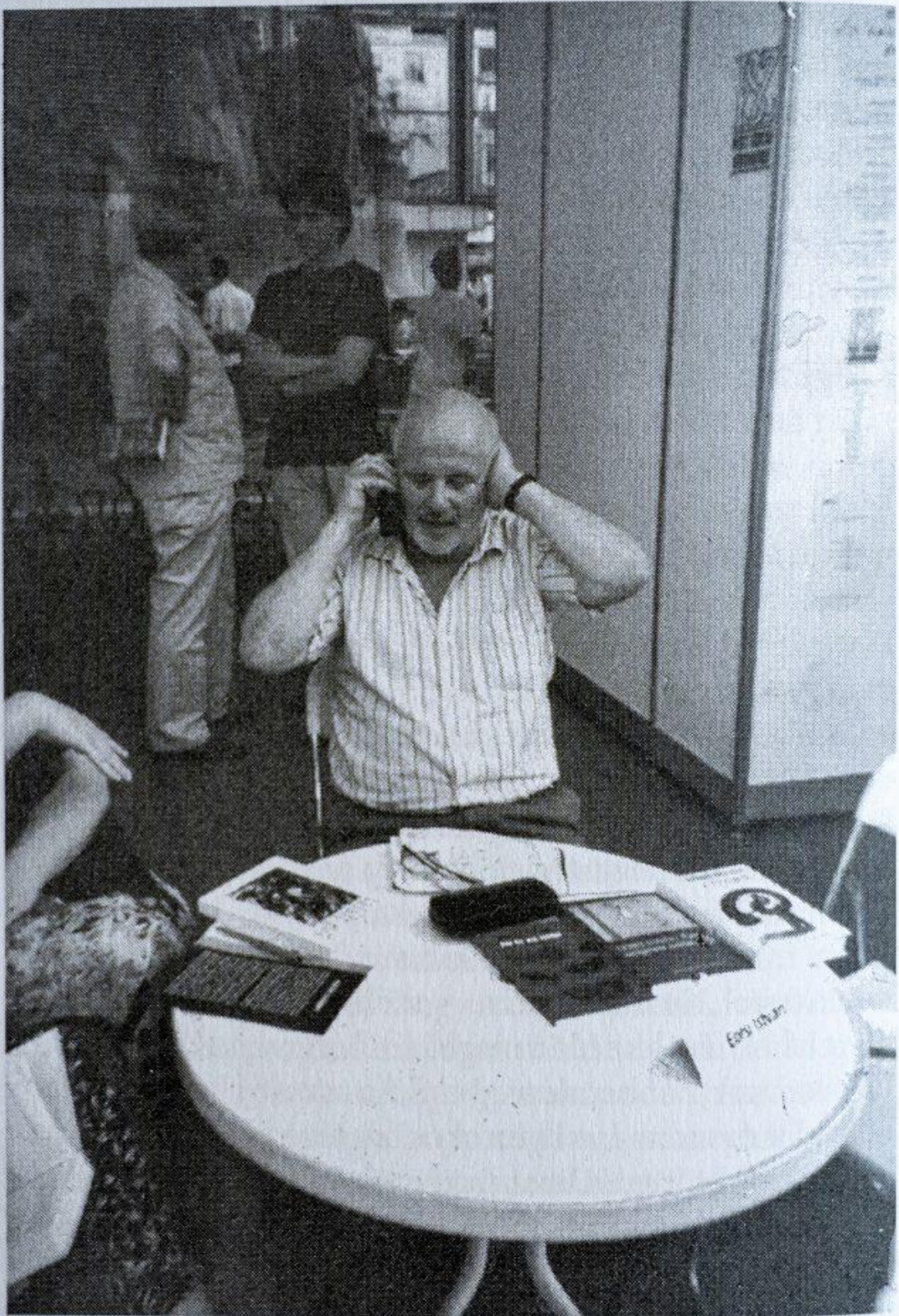
Az Adjunktus rám bámult. „Minek ide vigasztaló, hiszen ezt a szerepkört senki sem töltheti be magánál jobban.” Most először nem mosolygott. „Volt három esetem, amikor rejtelmes módon meggyógyult a beteg. Ma sem tudom, hogyan csinálták.” „Na látja.”

„Mindazonáltal elképesztőnek tartom azt a feltételezést, miszerint valaki a személyiségével olyan folyamatokat is hatályon kívül helyezhet, amelyek nem függenek akarati tényezőktől.” „Elképesztőnek tartja. De megesküdne rá, hogy ilyesmi nem fordulhat elő?” – kérdeztem. „Sajnos nem mernék megesküdni rá” – felelte, és elindult az ajtó felé. „Miért sajnós?” – kérdeztem. „Mert nincs miben bízunk, ha cserbenhagyhat még a ráció is.” „Köszönöm a vigasztalást – mondtam –, és az őszinteségét is.”

Ismét elaludtam, mint aki eszméletét veszti. Arra ébredtem, hogy valaki ráncigálja a karomat. „Baj van, Eörsi úr?” – kérdezte egy reszelős női hang. Kék köpenyes, fityulás, ötven év körüli asszony állt az ágyamnál, kezében T alakú tisztítóeszköz, amelyre rongy volt erősítve. „Mi baj volna?” „Nono, az én szegény férjem is így halt meg. Egyszer elaludt, és nem tudtuk felébreszteni. Pedig fiatalabb volt magánál, meg sokkal erősebb is. Nagyon megsirattam, de közben tudtam, hogy ezután könnyebb lesz az életem.” „Miért? Rosszul éltek?” „A hozzátartozók megsiratják a halottaikat, de azért meg is könnyebbülnek – mondta a takarítónő. – Ha az ember tudja ezt, akkor nyugodtabban hal meg.” „Nyugodtabban?” „Hát persze. Vigasztaló érzés, hogy nem okozunk különösebb fájdalmat. Mind meghalunk, és ez mindenkinek jó.” Megvakartam a fejem. „Tudja-e, hogy borzalmas dolgokat beszél?” „Én? Hát én intéztem úgy, hogy mindnyájan meghaljunk? – kérdezte a takarítónő. – Nem az Isten? Nem ő találta ki ezt a rendszert? A gazdagok később halnak meg, a gonoszok még később, a szegények többnyire korábban. Isten akarata, hogy Eörsi úr is elmenjen innen. Hiszen mindnyájan az ő teremtményei vagyunk. A szenvedést is ő találta ki, meg azt is, hogy megszabadulhassunk tőle. És nem tűr kivételt. Nagy igazságtalanságot követne el, ha különbséget tenne köztünk.” „És az nem igazságtalanság, ha nem tesz különbséget? – kérdeztem. – Hiszen tényleg különbözünk.” A takarítónő rám bámult. „Aludjon – mondta –, nagyon kifárasztotta ez a beszélgetés. A férjem sem sokáig bírta, ha megpróbáltam elmagyarázni neki, mitől döglik a légy.” Ezzel kikacsázott a kórteremből, a nedves rongyot maga után húzva.

Egyszer csak megszólított egy női hang. „Pittájacska, miért nem nézel ide?” Éles fájdalom nyilallt belém. A másik ágyon, amely eddig üres volt, egy asszony hevert. Vörösre festett hajának tövével kiütköztek az ősz szálak. Arca felpuffadt, és fájdalmat fejezett ki, noha mosolygott. „Vjuska!” – kiáltottam –, hát te mit keresel itt?” „Nem tudom.” „Az lehetetlen.” „Nem olyan fontos, hogy mit keresek itt, fő, hogy itt vagyok, nem?” „Dehogynem. Együtt vagyunk újra! Ismét házások vagyunk.” „Remélem, beszámolsz a gyerekek fejlődéséről! Az utolsó két évtizedben nemigen tudtam szemmel tartani őket.” „Persze hogy beszámolok. Melyikkel kezdjem?” „Az mindegy. De előbb még arra felelj, mit válaszoltam neked halálom napján, amikor megkérdezted,

hogyan bírom mindezt elviselni?” „Sok mindent mondtál te akkor” – feleltem. „Ne beszélj félre – szólt rám igen szigorúan –, mert talán nem lesz időd megbánni.” „Azt mondtad: Mit csináljak, most már benne vagyok.” Az asszony bólintott kicsit. „Látod – mondta –, milyen okos feleséged volt, mégis hányszor meggyötörted. De ez most már nem számít, mert te is benne vagy alaposan, vagy nemsokára benne leszel. Lépésről lépésre haladsz majd, gondolkodnod sem kell, mégis végigmész az úton.” „Köszönöm a vigasztalást.” „Miket beszélsz? Én nem vigasztallak, hanem szeretlek. Óvakodj Leukémia kisasszonytól! Nem féltékenységből mondom, a féltékenység már régen kiszáradt belőlem. Persze ha nem óvakodsz tőle, akkor is ugyanoda jutsz, de megaláztatások nélkül.”

Könyvhéten dedikálna. A háttérben Háy János

Elhallgatott, és csak nézett, mint egy kísértetet. Én mondani akartam valamit, hogy betömjem a csendet, de ő ajkára tette az ujját. „Most én beszélek – mondta –, bírd ki valahogy. Olyasmit mondok, ami nem fog tetszeni neked, és nekem sem tetszett volna annak idején. De több mint húsz évem volt rá, hogy megokosodjam. Nem akadályozhatjuk az igazán fontos dolgok folyását. Aki a szerelembe vagy a halálba igazán belebonyolódik, az magától sodródik bennük tovább, nincs módja rá, hogy egy faágban vagy egy sóhajban megkapaszkodjon. Te megpróbálkoztál ezzel időnként, de most már ne kísérletezz. Csak a lényegre koncentrálj. Nehéz idők várnak rád, ezért egy percre se felejtse el, hogy veled vagyok.”

Felkeltem, és megindultam a másik ágy felé. Üres volt. Álltam a kórterem közepén, nem sírtam, becsületszavamra, hanem arra gondoltam, hogy megint több szerencsém volt, mint amennyit megérdemlek.

Eörsi István: Végjáték / Kőrössi P. József: Naplóromok

Gondolat Kiadó, 2023

Eörsi István
VÉGJÁTÉK
•
Kőrössi P. József
NAPLÓROMOK

GONDOLAT

